

OM DU VILL

av Hanna Rajs

Version 25/3-2021

Stockholm

Bakgrund

Huvudkaraktären är Jaget- en sextonårig tjej som bor med sin mamma som är sjuk i cancer. Hon har precis avslutat högstadiet och är på väg att kliva ut i en vuxenvärld. Som alla sextonåringar funderar hon över livet och dom stora frågorna, som i hennes fall framför allt rör sig kring tro, kärlek och ansvar.

Hon är i en relativt ny kärleksrelation med Duet, men förstår att den, precis som allt annat i livet, kommer att behöva sättas på paus då mammans hälsa försämras och hon behöver fokusera på att ta hand om henne.

Att pjäsen utspelar sig mitt i en pandemi betyder att det hela tiden finns ett avstånd. Hon kan, till exempel, inte följa med mamma till sjukhuset, och hon har försökt fylla ensamheten med på olika sätt, försökt binda upp tiden så att den inte flyter ut till ett enda stort statiskt tillstånd. Relationen med Duet som har fungerat som en slags distraktion under det senaste året när mamman blivit mer och mer och mer sjuk, måste avslutas, men hon har svårt att göra det eftersom hon egentligen inte vill.

Pjäsen utspelar sig i Jagets rum under några dagars tid, vintern ska snart bli vår och hon är ensam i lägenheten och väntar på att mamman ska komma hem från sjukhuset. Samtidigt fördrivar hon tiden med att spela tv-spel, där hon får ett socialt utbyte med vänner hon lärt känna online och ber dom om råd hur hon ska avsluta sin relation. Hon läser ur ett sms som hon började skriva redan för ett halvår sedan ungefär, sommaren efter högstadiet, då mamman har redan varit sjuk ett år men börjar bli ännu sämre.

Frågor om tro och Jagets relation till Gud är någonting hon tänker mycket på, och kanske får en större roll i hennes liv nu när hon mer än någonsin behöver det. Solen, vattnet, det heliga, någonting inneslutande och ogreppbart och evigt. Någonting som kanske kan ge mening i det meningslösa.

När pjäsen slutar är mamman fortfarande sjuk men Jaget och mamman är tillsammans. Jaget har behövt lära sig att balansera oron för mamman med omsorgen och kärleken, och hittar styrka i att vara den som tar hand om. Hon har förstått att hon kanske inte alls måste isolera sig utan att hon kommer behöva stöd även om hon ska vara den som kan rädda snarare än den som behöver bli räddad.

Jaget sitter framför en tv/skärm, headset med mic på, nyvaken och ofixad, spelkontroll i handen, spelar samtidigt som hon pratar med folk i sitt headset som vi inte kan höra.

Hi! Good morning. Or good night I guess? What time is it where you're at? Oh wow! Are you staying? Nooo, really? Fuck. Well, it's like seven in the morning here, but I'll try to get on a bit earlier tomorrow since I wake up at like five anyway... did they raid us? Good! Rebecca! Hi! Logan has to sleep-... yeah, I know, so boring... *(skratt)* oh, fuck you too! Sleep tight, see you tomorrow!

Paus, Logan loggar ut.

Rebecca, hur mår du? Jaa, jag med, skittrött! Hur länge kan du köra? Va? Men åå, säg till hon att du har nåt viktigt att göra! Säg att jag behöver dig! *(skratt)* Ah, okej. Nej... bara vara hemma I guess. Mamma är fortfarande på sjukhuset, men hon kommer hem i eftermiddag tror jag! Dom vet inte riktigt, hon skulle få svar idag. Kan vi snälla prata om nåt annat? Typ vad som helst! *(skratt)* Åh, du e sämst! Nej jag har inte skickat smset än! Varför?? För att jag inte vill göra slut! Men joo, jag måste visst. För att när jag är med henne, eller bara pratar med henne, så tänker jag inte på någonting annat och jag har typ inte tid för det? Fattar du? Jag måste typ fokusera på mamma sen när hon kommer hem, hon kommer behöva mig mycket! Så ja, jag måste göra slut, men jag började liksom skriva det här smset i somras och det bli bara längre och längre och mer skitflummigt men jag vågar verkligen inte skicka det... borde bara göra det idag. Hallå kan inte du läsa det? Säga vad du tycker? Eller jag kan läsa det för dig? Ja! Jag gör det nu! Vakta mig bara så ingen skjuter mig! Vänta, jag ska bara..

Hon lägger ifrån sig kontrollen och tar fram mobilen, letar fram någonting på den. här kan hon resa sig och rikta sig ut mot publiken mer, men fortfarande ha headset på. (Så publiken blir Rebecca, typ?)

Okej såhär, det här är från i somras då:

du och solen räddade mig i år

hade sommaren varit

mörk hade jag gått under

jag är vid Drevviken

strand och gräs och bryggan känns som

den enda platsen där jag kan slappna av
viruset har tagit fler och fler platser från mig
bor på bryggan i Hökarängen
ville smsa dig och fråga en sak men
blev avbruten eller distraherad
av vinden som får ytan att krusa sig
vad är det med vattnet?
när jag går i det
rädslan liksom rinner av mig
ångar av huden solen torkar mig
och jag glömmer vad det var jag ville säga
jag skulle svara på nånting
vad var det du ville fråga?
någonting om sjukdomen som
jag inte tänker tänka på just nu jag är
i det blå och vill stanna där tack och
om du vill
följ med mig men jag vill
inte att något förändras så
låt helst bli att fråga nånting alls men
om du vill
kan jag försöka sätta ord på det
någon gång när jag är starkare men
jag kan nog inte skicka det här till dig än

sist vi sågs var
din hand sådär liten som den alltid är
och jag höll den i min som är större
och jag strök mina fingrar mot dina fingrar
men jag kunde bara tänka på att
du vet
det här livet är så så skört
och om du vill
skickar jag en selfie från stranden istället och
solkyssta kinder avslöjar inte
dom molniga tankarna därinne
jag tänkte att jag skulle säga det
i ett sms istället
att det vore lättare men
värmén och det fuktiga håret
hjälpde inte idag
släpp mig solen för jag vill gå hem nu
all energidryck
vi drack som jag köpte billigt i högdalen
och vi nästan pratade
om det då
att mamma kommer hem snart
och jag måste fokusera på henne
men jag sa inget och istället sov du över

och om du vill

sov ut

se på serier laga mat läs nånting kanske

en vanlig vardag som jag minns den

kanske kan hjälpa mot den här stormen

men du vet när man gör nånting

och så stör nånting

och så måste man göra nånting annat?

kan inte låtsas som att det går

att ha en vanlig vardag

vara kär dricka kaffe och

kyssa dig så tankarna försvinner

för tankarna försvinner inte och faktiskt

måste jag nog

avbryta allt det som verkade viktigt innan

för ingenting är verkligen viktigt men

det här och det där och det där

du vet vad

känns för farligt

så jag tänker på annat

kanske på kroppen

jag stretchar ryggen drar den

musklerna drar tillbaka

axeln är låst och långsamt på väg ur sin sockel

det är dom långa mornarna i soffan
alla tunga saker som jag bär
stödjer på den onda sidan tills det brister
olika övningar hjälper mig
det blir som små avbrott i dagen när jag gör dom
försöker mjuka upp men är alltid
stel och ensam i livet när jag vaknar
så tidigt och du sover men solen är redan
uppe och ute i världen
varmt hos nån annan
eller i andra världar på andra sidan av
den här trötta jorden
kanske lyser solen in
i mammas rum på sjukhuset
svårt att tro att det är samma sol
mina ögon är uppe långt innan den är det
mornarna känns som omöjligt långa ibland men
jag tänkte på en sak idag du vet
att det finns som ögonblick
där allt förändras och man vet direkt
att efter ögonblicket är över
kommer det aldrig att bli som det var innan igen?
man kommer aldrig bli den man var innan igen?
har du känt det förut?

för jag känner det ofta nu
tunna tunna moln
jag ser mot himlen
tänker på Gud
ser molnen
spricka upp som händer
som händer som släpper varandra
ber att dom håller min mamma
hade jag vågat hade jag skrivit allt det här
i smset till dig
allt om cancern, vätskan i lungorna, smärtan i revbenen
istället skickar jag ett hjärta bara
ögonblicket har redan varit
ögonblicket var till exempel
när jag fick veta att mamma var sjuk
för ett år sen ganska exakt
solen som ett litet streck i himlen bara
jag kollade uppåt med hörlurarna i
armarna rakt ut åt sidorna
jag satt på cykeln när hon ringde
skrek rakt upp
jag hoppas att jag kan hitta Gud
här någonstans men det känns
otroligt att Gud har tid att simma i alla dom små sjöarna

jag vill bada ändå gör
min mikva i drevviken
vill bli både ren och renad
kanske kan det hjälpa mig på något sätt
tuggar på socker tills tänderna brinner
behöver ont någonstans som går att ta på
ett tag verkade det
som att det här med dig
att bli kär i dig
våra långa samtal
se på film sova tätt intill
kunde hjälpa mig och
om inte hjälpa så i alla fall distrahera
och nästan hela långa året fungerade det
men sommaren verkar vara över va

Till Rebecca: Vad sa du? Oj! Jag märkte ingenting, tack för att du räddade mig! Vi kan gå till vår bas istället, kolla om allt är kvar? Och så kan vi logga ut där innan du måste dra? Säg inte vad du tycker om smsset än, det är bara precis i början, jag svär den är så lång... när kan du spela igen? Senare ikväll kanske? ah, okej!

Senare samma dag eller nästa morgon...? Lite tid går iaf.

Tja! hur gick det? shit, vad lång tid det tog! Äh lägg av det gick säkert skitbra! När får du svar? Ah okej, håller tummarna! Skönt att du gjort det i alla fall! Jag ska göra mitt nästa vecka, har typ inte förberett nånting alls. Aja, kan jag fortsätta läsa ? Tack! Sen får du säga då! Jag tror att den här delen skrev jag lite senare, i höstas nån gång... ah juste!

Från mobilen igen:

september igen

vad var det där vi pratade om

när solen lyser på oss, ser den oss?

och kolla

som du så gärna ville

börjar det bli mörkare om mornarna nu

och kolla

nu börjar den heligaste tiden på året

jag välsignar ljuset

tvättar mina händer

dricker vatten tills det känns som jag ska

explodera om man nu kan det

men vätskan i magen är ändå bättre

än vätskan i mammas lungor

vätskan i sjöarna glittrar för mig

om jag hade vågat prata med dig om det

hade det kanske varit annorlunda jag blir

som ett barn igen och

min röst är borta för kylan tog den

vattnet börjar frysa ner mig

solen gammal och grå

cyklar cyklar ändå

på stranden bara två andra

sa jag inte till dig att
Gud finns i sjöarna och
stryker en hand längst med
våra små små liv
nånting nånting nånting måste hända snart
tiden går och sjukdomen består
jag skriker och skriker
men det känns som om ingen hör mig
det här är hur det känns att be
att allt är liksom precis utom räckhåll
vilket ändå är bättre än
att det inte finns alls
och jag sträcker mig sträcker mig sträcker mig
jag blev förvånad men solen värmde mig idag igen
någonting kändes heligt med den idag igen
och om du vill
är du här och också utom räckhåll
och om du vill veta så frågar du
det finns några frågor
jag kan tänka mig att svara på
som vad är det med vattnet?
det är både heligt och helar
jag vill bara bli bränd sen svalkad
och att du ska röra vid mig som en sol

och om du vill
får du mena vad du vill med det
varma händer när du vaknar
är solen kanske redan borta
och jag någonstans i vattnet
utom räckhåll
huvudet fungerar bättre under ytan
juste
du vet när man känner nånting
och så händer nånting
och så måste man känna nånting annat?
det är som om hela livet sätts på paus
så kändes det när jag insåg att
jag inte har tid för en relation
nu när mamma blivit sämre
men jag ska va ärlig
jag tänker på dig hela tiden
även här när solen lyser ner mig
om den ser mig, vad vill den veta?
vill fråga dig tänker du
på mig lika ofta som jag
jag trodde att solen var månen idag
den blir bara svagare och svagare
sömnen överlappar

hela nätter är dagar för mig
jag är vaken mitt i mitt mörkret
och om Gud vill
snälla vaknar du och
snart smsar du och dagen kan verkligen börja
då ringer jag dig och så pratar vi
om allt det där svåra
men vad är det med vattnet?
även in i hösten vill jag
mest av allt bara
kasta mig från bryggan
nu är sommaren över
nu är det vind och himlen gråter
jag pallar äpplen till rosh hashana
äpplena som vi äter på nyår
doppar i honung
för att få ett sött runt år
det vill säga överleva hela
det är det som är frågan
i år får jag äta mina äpplen själv
kan inte träffa mormor och morfar för viruset
ser varandra på skärmar eller avstånd
i Stureby har alla äppelträd
men ingen äter frukten

jag känner mig så upptagen av nyåret
att jag nästan glömmer bort att skicka
en selfie från bryggan till dig
idag har jag en anledning att kasta mig i
jag gör tashlich och jag ska
bit för bit bli syndfri
en ritual för det nya året att bli
av med allt det gamla
för att bli inskriven på nytt i livets bok
bra med Gud är
att jag har chans att bli förlåten
men jag måste jobba för det
helt ensam på bryggan nu i kylan
kastar små små bitar bröd och varje bit
någonting jag behöver släppa
behöver
knyta näven under ytan sen släppa
och om Gud vill
också greppa
någonting nytt eller annorlunda
men det känns som jag har ropat
på fel språk i fel bön
hela långa året
för en sjukdom som inte försvinner

en sjukdom jag inte orkar prata om
eller tänka eller ta på
och som till slut till och med
har lyckats skymma dig
dyker med dom dumma händerna först
famplar efter dina
att du ska distrahera mig
fastän du inte är här
du följer aldrig med mig till vattnet
så du finns ingenstans att se
hjärtat vet inte var det ska stråla
men du har rivit mina väggar
och strukit mig ner i brygga
det kunde verkligen varit början på någonting
det kunde verkligen varit nåt fint
men kolla
från den här vinkeln verkar allt så obetydligt
en kärlek vad
hjälpes den mot sjukdomen
både värmen och kylan
nu blir det kallt i oss båda
men om du vill
blir vi förlåtna
när det skymmer

och våta ögon mot himlen

vill säga till Gud att

riktat uppåt

“jag kommer inte sluta tro på dig

bara för att du kanske inte finns”

allt det som är vackert i hösten

är bara spår som sommaren lämnat

änderna kan inte svara på frågan

vad är det med vattnet?

det kan varken bära eller brista

min knutna näve slår mot bröstet mot bryggan

och om du vill

ber jag en flytande bön för dig

någonting om solen kanske

och om du vill

och om Gud vill

och om Gud ville

skulle du varit här med mig

men det är du inte

för det spelar ingen roll vad jag vill

nu när året både börjar och slutar

och jag får försöka stå ut med

att inte se dig

vattnet så så kallt men man kan

se längre i det då

och om man vill

kan man se hela vägen till andra sidan

jag försöker simma från känslan av dig

och om Gud vill

låt mig släppa dig så att det

blir lättare att släppa dig

slår mig över bröstet flera hundra gånger

en för varje oavslutad tanke men

det går inte att banka bort dig

det är det jag måste skriva till dig

att jag inte har tid

att försöka sluta tänka på dig jämt

och jag kommer att sakna dig mer än någonting

i synagogan helt vita kläder i symbol för döden

yom kippur och fasta och jag

tänker på året som gått för det ska man

vill skriva tack för allt du gett mig

och om du vill

kanske i ett annat år

kan du hålla min hand från yom kippur till yom kippur

från sukkot till sukkot

chanukka till chanukka

och om du vill

håll min hand i en sukkah i en synagoga
sen släpp min hand
men nu börjar just i år
och jag vet att jag måste vara ensam
det är det jag ska skriva till dig
insikten kom med det nya året kanske
och sjukdomen har varit här i mer
än fyra långa årstider
den här hösten eskalerade den
innan vi ens var klara med sommaren
och innan fanns en annan höst
ett exakt år sedan
och i den hösten hände det
det där ögonblicket du vet
mamma ringde när jag satt på cykeln
jag skrek mot himlen
snälla Gud ge mig cancer istället
kolla nu förflyttas rosten
till händerna från stegen
benen slutar känna kylan efter ett tag
men jag måste upp snabbt
hösten har snart tagit vattnet från mig
sjön har blivit kallare och kallare
sjukdomen har blivit värre ondare

och om Gud vill
får mamma snälla komma hem snart
och hela jag väntar på det
vi ska tända ljus och bada inomhus
jag är ensam nu och saknar redan värmen
och om du fick bestämma
skulle hösten vara för alltid
men som jag vill
blir det nån gång sommar igen
en dag kändes vinden som att den vände
när sjukdomen förändras
kan hon ta den
skaka av den
äta en babka ifrån frysen
lakan bytta
vem har gjort det och
vem bryr sig
en doft i lägenheten som inte går att
sätta fingret på

Avbryts av nånting hon hör i sitt headset.

Vad sa du? (*skratt*) Är det så flummigt? Men jag sa ju det! Jag är typ inte ens halvvägs igenom heller! Käften! Det är inte så lätt! jag måste ju liksom formulera... Vad? Mer direkt hur? Jag kan ju inte bara va så:

Gör till rösten, "sarkastiskt" men kommer av sig och pratar på om hur situationen med mamman ser ut, sen tillbaka till sarkastiskt i slutet av stycket.

Ja, jag är så jävla kär i dig men det måste faktiskt vänta, annat är för viktigt nu, måste fokusera på annat, har saker att göra, bädda mammas säng med nya lakan till exempel, när hon var hemma sist var täcket för varmt, så länge sen var det, sommar var det då, vi visste inte att hon skulle vara borta så länge, jag har varit själv men med besök av och till familjemedlemmar, dom håller ett öga på mig, oroar sig för mig för det är lättare än att oroa sig för mamma, nej dom oroar sig för mamma med, hon vill inte flytta till mormor och morfar, flytta hem till föräldrarna igen, som ett barn, för hon trivs med mig, hon säger att ingenting gör henne glad och inget kan hon fokusera på, men att vara med mig är det enda hon känner för, så du förstår kanske varför jag känner ett stort ansvar? Jag måste vara där för henne helt enkelt. Just nu är sjukdomen i vägen, vi kan inte ses, vi stod utomhus en stund, stora jackor på, nästan noll grader ute nu, dom tar tester på henne hela tiden, sjukvårdarna, för att se om viruset är borta så att hon kan börja med cellgifterna igen, en mening man aldrig hade velat säga om sin mamma, måste pausa nu, måste be, måste hoppas och tro, vara vid gott mod, ingen annan klarar av det, mamma väntar på att den ena sjukdomen ska gå över så att den andra kan ta över, sjukt att va sjuk mitt i en pandemi, sjukt att jag inte ens kan besöka sjukhuset, sjukt av pandemin att komma just i år, sjukt allt nu, lungor, lever, lungor lever, så ja, du förstår, jag måste göra slut med dig!

Tillbaka till vanlig röst.

Är det så du tycker jag ska skriva? (*skratt*) Nej, exakt! Akta bakom dig, en zombie! Vänta, jag dödar den! (*Dom spelar en stund.*) *Okej!* Ses imorgon då! Jag kommer logga in tidigare, typ vid fem! Men joo, ställ klockan bara! Tönt! Ses imorgon, hälsa din mamma!

Hon tar av sig hörlurarna och lägger ifrån sig kontrollen. Tar upp mobilen, skrollar lite, läser högt för sig själv:

mina egna lungor vill

spricka bakåt nedre ryggen som två hål

som sympatismärtor

mamma snart ute från sjukhuset men

bönerna har inte verkat än

jag skrek mot himlen

töm mammas lungor

ge vätskan till mig
fyll mig
ge mig infektionen istället
det kanske är ångest
som sitter som en klump i bröstet
gör det svårt att svälja och andas
men det är svårt att inte tänka sjukdom sjukdom virus
inte andas inte andas
försöker ta mindre andetag som
om luften var nåt vi delade mellan oss
som om den tog slut om jag andades för mycket
i början kunde mamma vara hemma
när det bara var cancern
sen fick hon viruset och
nu är hon ensam där hon är
viruset stänger alla dörrar runt henne
det spelar ingen roll från vilket håll
vi pratar varje dag men
om det går i någon riktning
är den fel och
om det går i någon riktning
är det neråt och
om det går i någon riktning
är det inåt och

om det går i någon riktning
är det fram och tillbaka i telefonen
jag har aldrig varit bra på
småpratet
vill veta hur hon mår bara
och det dramatiska eller akuta
är svårt att upprätthålla hela tiden
vi är uttråkade alla
det finns så många serier
så många filmer
så många böcker
tv-spel
jag spelar i timmar varje morgon
för jag klarar inte av att vara ensam med tankarna
pratar med kvällspigga amerikaner i röstchatten
med Rebecca varje morgon
dödar zombies bygger baser
räddar varandra
någonting måste jag göra med tiden
att bada är det för kallt för nu och
sover inte som man ska göra
en orolig ledsen sömn
helst vill jag väcka dig
men jag bestämde mig för att inte höra av mig mer

saknar långa telefonsamtal om allt och inget
bara du kan få mig att skratta i det mörka
eller den där gången jag somnade i telefonen
och du retade mig i veckor
för jag snarkade
nu får du aldrig se eller höra
mig sova igen
bredvid mitt rum mammas när hon får
komma ut
och komma hem
mamma ringer på facetime
mormor från hemtelefonen
morfar är i den andra telefonen
några timmar varje dag
pratar jag med dom
sen pratar jag med Gud
men bönerna fungerar inte
eller når inte fram
eller så är det bara inte så böner fungerar
dom är mest en tröst för den som ber
inte magiska önskningar som från anden i flaskan

Hon sätter sig igen, tar på sig hörlurarna. Stirrar på skärmen, tar upp kontrollen och spelar ett tag, medan hon spelar börjar hon prata, som om hon berättar för någon.

Mormor säger att om mamma dör dör en del av henne, mormor gråter i telefonen, jag gråter varje dag, mamma har så svårt att gråta, fast hon har så mycket vätska, vätskan är på fel ställe, i lungorna inte tårkanalerna, mormor ordnar olika möten för att prata om mammas behandling, vi ser varandra som små rutor på skärmarna, så trött på telefonerna, datorerna, vill känna kropparna, trycka dom mot varandra, vill till mormors famn, till mammas, pussa morfar på hjässan, den där grejen jag gör, pillar på morfars örsnibbar, han har alltid hatat det, sen jag var liten har jag retat honom så, tror inte han skulle bli arg idag, bara kontakt, det är det enda vi behöver, det har jag förstått i år verkligen, mamma, mamma, mamma, när jag väl kan krama henne är kramarna så försiktiga, som om jag skulle kunna råka göra sönder henne om jag inte aktade mig, så skör, håret tunt och känsligt, mamma var alltid starkast, saker förändras så snabbt.

Hör något i headsetet.

What? Oh sorry, I was just thinking out loud, I didn't realize I wasn't on mute (*skratt*) Noo, it's just my way of like... sorting my thoughts or something! Oh, you did! You like swedish? (*skratt*) I sound like a bird? Dude, can I read you something, I know you wont get it but i kind of need to say it out loud? If you dont mind? You'll have to save me if someone tries to kill me, ok? Ok, cool! Hang on!

Tar fram mobilen och fortsätter läsa.

det är så länge sen vi såg varandra nu

lilla mamma

försöker hitta på saker vi kan göra om hon orkar

spela spel dricka kaffe

och om hon vill ta en promenad kan vi göra det

och om hon vill vara utomhus kan vi göra det

och om hon vill kan jag bada och hon ser på

och om hon vill kan jag bada fast det är minus

och om hon vill kan jag bada ändå

och om hon vill kan jag

cykla baklänges genom tiden

till en punkt där vi var

friska alla

hmm okej, det kanske är lite väl flummigt..

What? Yeah I guess it does kinda sound like a poem... give me a second! Huh? Oh yeah it's about my mom a bit I guess but actually I'm trying to write like a break up text... you have?

What did you write? (*skratt*) Oh my god! I could never... mine is like, really dramatic, listen to this, I wrote this part this winter.

Läser ur smset igen.

och om du vill skulle vintern va för alltid

men som jag vill blir det nån gång sommar mer

tiden går och står still samtidigt

men till och med du längtar efter våren nu

det är vad jag tror i alla fall

för jag pratar faktiskt inte med dig så mycket

i denna helvetes vinter

har redan börjat ta avstånd sakta

en dag kändes vinden verkligen som som som att den vände

som att sjukdomen förändras

sen förändras den igen

sen förändras den igen

dom letar letar letar

någonting som inte går att sätta på fingret

en behandling här en behandling där

pekar där jag tror att Gud är

frågar (*riktat till Gud*)

“var var du när cancern kom
eller var det du som skapade den”

Hello? Are you there? Loggade han ut?

Nästa dag, man kanske ser att hon går och lägger sig eller nåt för att markera, hon ligger i sängen, reser sig upp. riktar sig mot publiken och liksom tänker högt.

Sängen bäddad, gråa lakan, mamma kom inte hem igår heller, handdukar rena och vikta på sängen, städade hela lägenheten, jag skulle handla skaldjur för det var hon sugen på, men mamma kom inte igår heller, jag storstädade och pyntade, upp med chanukkaljus, och mamma kom inte igår heller, hon hostar fortfarande och läkaren kunde inte garantera att hon är smittfri, men hon hostade redan innan, men hon hostar nu, men hon hostade innan, men hon hostar idag, men hon hostade redan, hostar hon mer, eller hostar hon samma, hostar lilla mamma. Sen idag kom hon, utan att jag visste det, plötsligt skrev dom ut henne, skickade henne hit. Och när hon kom var hon så liten, hon var redan liten innan men hon blev mindre, mamma är en sommarmamma, hon krymper på vintern, hon blev ännu mindre, hon hostar så det låter som om lungan ska vridas ut och in, hon hostar så att jag får ont i bröstet, ont i halsen, när vi promenerar stirrar alla, alla rädda, undrar, är det viruset?, vill inte bli smittade, men hon kan inte hålla det inne, hon hostar varje minut, hon har hostat hela sommaren och hösten, nu vintern, hela kroppen skakar, hon får inte tillräckligt med luft, när hon kommer har hon ingen aptit, har hon låg energi, men har hon fortfarande åsikter om hur jag ska göra grejer, musklerna brinner i ryggen, yr när jag står upp, huvudet, kroppen, “ska du verkligen handla skaldjur, vi har så mycket mat hemma redan”, chanukkamiraklet är att mamma är frisk nog att döma hur jag lever, “du måste gå ut en stund varje dag”, “blir du inte trött av alla skärmar?” , “du borde äta bättre”, mamma vill spela brädspel och vi spelar, tidigt på morgonen är vi båda vakna, hon hostar sig ur sängen och hon har bytt från kaffe till te, hon äter labneh och jag dricker kaffe, hon somnar i soffan jag tar ett långt bad, sover i badkaret, gråter ner i badvattnet, drömmer mig bort.

Under tiden hon pratar tar hon på sig headset och sätter igång spelet.

Hi! I can't play for too long, my mom's home. Did they raid us? No? Nice! Did Rebecca log on yet? Rebecca? Hej! Hallå jag har panik att mamma har kommit hem men jag inte har

skickat smset än, kan jag snälla få läsa klart det för dig? Tack! Logan I'm so sorry I have to read something in swedish! Yeah I know you think I sound like a bird, you can think of it as bird song then, like background noise! You guys can keep working on the base while I read. Okej, vänta, var var jag..? Juste, den här delen skrev jag nu för nån vecka sen bara, när vi hade bestämt att vi skulle ses för vi har inte setts på skitlänge och hon tyckte jag betedde mig konstigt... *Tar fram mobilen och läser från den*

första solen i december

om du vill kan vi vara lite i den och

om du vill har jag

tänkt att ta med badkläder

det var så längesen vi sågs

och bryggan är större där dit vi ska

och ingen annan är där

jag tänkte att det kanske var okej att ses

vi kan försöka vara vänner kanske

och det är ju snart jul

jag vrider ansiktet från dig

för solen är mitt emot dig

jag trodde att solen var månen igen

sen sprack det upp och wow

chanukka är redan över med

dom små små ljusen varje kväll

lös ett tag där varje kväll i mörkret

alldeles för svagt tyvärr

dom gjorde inte så mycket skillnad men

nu har det vänt och ljusnar varje dag

och tiden är kanske en illusion men
snart är jag i vattnet igen
språket bryts som solen brutit
genom molnen jag gör allt jag kan
för att inte bryta
ihop för det känns så starkt att se dig
och om tiden bara är ett sätt
för oss att förstå världen
och allting både händer, har hänt och ska hända samtidigt
är det så jävla sämst
att jag måste leva just i den här stunden jämt
orkar inte bråka mer med Gud nu
jag sa vad jag sa
att jag älskar dig
det vet du redan
men kan inte veta och föreställa dig förstå
och så vidare
vad du gjort med mig
och min kropp och min

Blir avbruten av någonting (kanske att det hörs hostningar..?)

Vänta en sekund, ska bara gå och kolla mamma.

Hon går ut ur rummet, kommer tillbaka efter en liten stund. Pratar i headsetet.

Nej, det är någonting fel igen, hostandet blir inte bättre men värre, mamma ringer läkaren, alla
hemsjukvårdarna säger att det inte borde vara så, även om hon haft viruset, det var så många
veckor sen nu, det borde bli bättre, jag hör henne hela tiden, i telefonen, sovrummet, från

toan, köket, blod i avföringen, fasta fasta sedan testa, vi måste vänta, kanske efter nyår först får vi veta nåt, magnetröntgen, tömma lungorna, sen cellgiftsbehandling, sen en lång slang, sen jul antar jag, sen ett till nyår, inga fester i år, kanske kan laga nåt gott bara, juste, smset, vänta... *Läser ur mobilen:*

jag vaknar och varje morgon

ett nytt försök att be

önskar jag verkligen kände

tacksamheten i modeh ani

skriver bokstäverna med tusch på fingrarna så att

jag inte kan missa det

tänk att jag alltid ropar på Gud

tidigt om mornarna

böner rakt ut eller in i telefonen

in i playstationkontrollen

berättar för en främling på andra sidan världen

att livet är lite kaos just nu

och förklarar varför

“why would you push away the only person you can actually talk to”

“well i'm talking to you now”

“you don't even know my real name”

tänk att solen kommer tillbaka snart

och i solen finns Gud väl

eller i värmen

undrar om du sover

menar

undrar om du drömmer om mig nånsin

modeh ani lefanecha

tack för att jag fick min själ tillbaka

idag igen

What? Yeah the english part was from when we started talking! Yeah, it's about the same girl... I know you think I shouldn't break up with her but... yeah... yeah.. I guess thats true... I feel sick, sorry, I'll be back in a minute, fan blev helt yr

Hon tar av sig headsetet , lägger sig i sängen, tid går, kanske en till natt, kanske längre, hon går ur sängen, startar spelet.

Rebecca, är du där? Svaren kom från testet, cancern har växt, både levern och lungan, och infektionen är tillbaka, mamma åkte till sjukhuset igen, nya ingrepp, nya behandling finns inte, det får blir samma även om den inte fungerar, ingenting fungerar, jag får fortfarande inte följa med till sjukhuset, pandemin stoppar mig igen, mamma skulle få vaccin men kunde inte på grund av behandlingen, skulle få behandling men kunde inte på grund av infektionen, kanske om några veckor, tiden känns inte så mycket som en illusion men som en hinderbana utan slut, men snart är det vår igen, jag lägger så mycket hopp i det där ljuset, vad sa du? Nej jag har tänkt på det men inte hunnit, jag började typ tänka på det där Logan sa, det kanske är dumt att göra slut? Fan, jag känner mig helt förvirrad. Men han har typ rätt att det sämsta av allt är ju att vara ensam? Eller? Det är väl därför vi spelar den här skiten varje morgon fast vi båda suger... Seriöst?? Jag blev precis skjuten? Såg inte ens var det kom ifrån? Är du okej? Haha ja det är bra, göm dig, du kommer ju också dö garanterat om inte Logan är här. Fan, så jävla typiskt! Men okej okej, vänta innan jag respawnar ska jag skriva ett nytt sms, vänta, jag skriver först sen kan jag läsa det för dig så får du säga om det funkar. Fortsätt hålla dig gömd!

Hon tar fram mobilen, skriver på den en stund, börjar sen läsa högt:

du och solen räddade mig förra året

och nästa får jag också kämpa

ingenting har egentligen förändras

men jag har börjat tänka att

vi kanske ändå måste ha varandra

är det någon poäng med att vara ensam
om det kanske inte finns något efteråt
jag menar kolla
om det värsta händer
vill jag ändå inte vara utan dig
stirrar genom fönstret in i solen tills
ögonen känns men ser inte
ensam men kan inte skrika
där ute någonstans finns en tom brygga som
ropar mitt namn
tills dess badkaret
tänker på allt
jag någonsin sagt dig
och undrar om det går att ändra sig nu
jag förklarade aldrig ordentligt
varför jag slutade prata med dig
men har sört vår relation som en död
jag är så trött på kaddish
men den dyker upp i huvudet ändå
en bön för dom sörjande
jag vägrar läsa den för mamma
hennes historia är inte i närheten av över
hon har tillit till läkarna
jag till Gud

och till dig förresten
undrar om jag kan skriva det i smset
förlåt för att jag försvann
men jag litar på att du
trots att jag inte förklarat
ändå förstår
och att vi kanske kan börja igen där vi slutade
om jag ska vara där för mamma behöver
jag någon att luta mig mot tror jag du
räddade mig förut när
jag verkligen behövde räddas
mamma har räddat mig varje år så länge jag levt
jag går till bryggan snart igen för att testa
snabbt ner i vattnet om jag vågar
kylan är fortfarande nästan omöjlig att utstå
svårt att tro
att solen nånsin kommer värma oss igen
kanske är vi här tillsammans allihopa nästa sommar
du, mormor och morfar, Rebecca, mamma
mamma, vem vet
nästa år
kanske det är jag som räddar dig

Till Rebecca/publiken:

Så... Vad tycker ni? Ska jag skicka det?

SLUT